

Οι ανθρώπινες εμπειρίες είναι κοινές για όλους

Η παραγωγή συνάντησε κοινό ευαισθητοποιημένο για το θέμα των άγνωστων μελλούμενων

Της Νόνας Μολέσκη

Από τότε που ο ΘΟΚ ανακίνησε την παράσταση της «Μικρής μας Πόλης» στη Σχολή Τυφλών, η ημερομηνία 9 Ιουνίου φωτιζόταν στο μυαλό μου σαν μοναχική νέον επιγραφή σε σκοτεινό δρόμο. Ήταν όμως τοποθετημένη στο φόντο μιας συναισθηματικής ανάμνησης από το δημοτικό, μιας αγωνίας ότι οι συμμαθητές μου θα είναι άτακτοι και θα μας ακυρώσουν την εκδρομή. Μπόλικοι χρόνος μας δόθηκε φέτος να αναλύσουμε τη φύση της θεατροφιλίας μας. Τι ακριβώς μας έλειπε (ωχ, το έβαλα ήδη σε παρελθοντικό χρόνο!) χωρίς το ζωντανό θέατρο; Ποια ανάγκη δεν κάλυπταν ο Όστερμαγιερ, ο Ίβο βαν Χόβε, η Κέιτ Μίτσελ, ο Κιρίλ Σερέμπρενικοβ κ.ά., με τις λαμπρές on line παραστάσεις τους; Ορκίζομαι ότι στη μακρά λίστα των λόγων, η δυνατότητα να ασκώ το παρασιτικό μου λειτουργήμα δεν ήταν στην κορυφή. Δεδομένων των συνθηκών της πραγματικότητάς μας, στην κορυφή αναδείχθηκαν α) η ικανότητα των πεθαμένων του έργου να σηκώνονται και να υποκλίνονται και των δυστυχισμένων να χαμογελούν στα χειροκροτήματά μας μετά τη λήξη του θεατρικού τους πόνου και β) η διάχυτη στη θεατρική αίθουσα συναισθηματική διαδραστικότητα, μεταξύ της σκηνής και της πλατείας, των ηθοποιών και των ρόλων τους, των συντελεστών μεταξύ τους, των συνθεστών μεταξύ τους...

«Η Μικρή μας Πόλη» του Θόρντον Ουάιλντερ επιλέχθηκε από τον ΘΟΚ

ως εναρκτήριο έργο μιας νέας «εκτός έδρας» δραστηριότητας του Οργανισμού, της χειμερινής θεατρικής αποκέντρωσης. Ο κύριος λόγος της επιλογής του έργου ήταν η ικανότητα του μικρό φανταστικό Grover's Corner με τον καθένα, όσο «αλλού» χροχρονικά και να βρίσκεται, αφού οι ανθρώπινες εμπειρίες στις οποίες αναφέρεται είναι όντως κοινές για όλους: γέννηση, οικογενειακές σχέσεις, έρωτες, ελπίδες, ματαιώσή τους, συναισθηματική επιλεκτική μνήμη, θάνατος, πόνος της απώλειας. Θέματα - πλήκτρα για τον σκηνοθέτη, στον οποίο δίνεται η ελευθερία να επιλέξει ποια να πατήσει δυνατότερα. Η πρωτοποριακή για το 1938 φόρμα άμεσης επαφής με το κοινό μέσω αφηγητή και η προβεβλημένη

θεατρική συμβατικότητα, με απουσία μικροστοιχείων ρεαλισμού, σε πρακτικό επίπεδο «βόλευαν» μια παραγωγή που θα άλλαζε χώρους και κοινό.

Να όμως, που λόγω καταστάσεων, η παραγωγή επιφορτίστηκε με άλλη λειτουργικότητα, μεταφέρθηκε σε χώρο μεγάλο και ανοιχτό, συνάντησε κοινό φορτισμένο ήδη με τα υπαρξιακά του, έντονα ευαισθητοποιημένο για το θέμα των άγνωστων μελλούμενων και για την αξία των απλών απολεσθέντων. Μεταμορφώνοντας το αρχικό σκηνοθετικό σχέδιο, η Αλεξία Παπαλαζάρου, με χιούμορ και αίσθηση μέτρου, πασπάλισε την παράσταση με νέα πραγματολογικά στοιχεία (μάσκες, δηλωμένο περιορισμό σωματικής επαφής, κ.λπ.) Ο αφηγητής τού, απόλυτα ταιριαστού για τον ρόλο, Πάνου Μακρή αναβαθ-

μίστηκε σε υπεύθυνο για την εγκάρδια οικειότητα. Το πρώτο μέρος χαρακτηριζόταν από υποκριτική ζωντάνια και σκηνοθετική ευρηματικότητα. Ο Νεκτάριος Θεοδώρου, ο Γιάννης Μίνως, η Ηλιάνα Κάκκουρα, ο Δημήτρης Γκουτζαμάνης, πρόλαβαν να δώσουν στις μορφές που ενσάρκωναν ολοκληρωμένο και ευανάγνωστο σχήμα. Στη Μαρία Φιλίππου πήγαινε περισσότερο ο ρόλος της Ρεβέκκας Γκιμπες παρά της Κυρίας Σόαμς.

Ο Παναγιώτης Τοφή κίνησε τις φιγούρες, έτσι ώστε ο μεγάλος χώρος να μην φαίνεται άδειος. Το σκηνικό της Ηλέκτρας Κυθραιώτου ίσως να ζημιώθηκε λόγω διεύρυνσης σκηνικού χώρου, αλλά πιστεύω πως και αρχικώς δεν ταίριαζε στην τόσο σημαντική για τον Ουάιλντερ και υπογραμμισμένη στη

σχετική αναφορά του αφηγητή, λιτή και συμπυκνωμένη συμβολικότητα. Αλλά και στο τρίτο μέρος του έργου, οι σπημένοι, στην ημιπερίμετρο του σκηνικού χώρου, τάφοι θα μπορούσαν να δοθούν με μεγαλύτερη σκηνογραφική φαντασία. Θεωρώ ότι ο λυρισμός του δεύτερου μέρους και η χωνεμένη, θα έλεγα, τραγικότητα του τρίτου, δεν έπρεπε να επιβραδύνουν τους παλμούς της παράστασης. Πιστεύω πως ο ρόλος της Έμιλυ (Μαρίνα Μανδρή) και ο ρόλος της κυρίας Γκιμπες (Μαργαρίτα Ζαχαρίου) θα μπορούσαν να αποτελέσουν πιο ηχηρά πλήκτρα για την έκφραση του μοτίβου της ονειρεμένης γλυκύτητας των όσων χάνονται. Η Αλεξία Παπαλαζάρου έδωσε αρκετό χώρο στη μουσική του Κώστα Κακογιάννη στην παράσταση, σε στίχους Πάμπρου Κουζάλη.